

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobkyně: **T. S.**
nar. X
státní příslušnice Běloruska
fakticky bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1
proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2024, č. j. 113479-4/2024-MZV/OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá otázkou, zda žádost cizince pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

cizinců“), může být neprojednatelná pro zjevnou nepřípustnost pouze z toho důvodu, že osoba, kterou cizinec v žádosti označí jako rodinného příslušníka osobu, která sama není cizincem s platným pobytovým titulem, ale občanem České republiky.

2. Soud v této věci rozhoduje již podruhé, přičemž dle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) je vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“).

Shrnutí průběhu správního řízení

3. Žalobkyně je státní občankou Běloruska. Její dcera J. Š. (dále též jen „dcera“) je státní občankou České republiky. Žalobkyně u své dcery na území České republiky (ve společné domácnosti s ní) také fakticky pobývá. Právě z důvodu, že je rodinným příslušníkem občanky České republiky, žalobkyně usiluje o získání pobytového oprávnění. Za tímto účelem podala žalobkyně dne 22. 2. 2024 u Velvyslanectví České republiky v Minsku (dále jen „velvyslanectví“) žádost, kterou označila jako „*žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na účelem společného soužití rodiny dle ust. § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky*“. Současně s ní podala i žádost o upuštění od povinnosti osobního podání.
4. Velvyslanectví však usnesením ze dne 14. 3. 2024, č. j. 1063-1/2024-MZV/MINS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), řízení o této žádosti žalobkyně zastavilo pro zjevnou právní nepřípustnost [§ 169r odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Dospělo totiž k závěru, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na účelem společného soužití rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců je oprávněn podat jen osamělý cizinec starší 65 let nebo bez ohledu na věk cizinec, který se o sebe nedokáže ze zdravotních důvodů postarat, jde-li o sloučení rodiny s rodičem nebo dítětem, které je azylantem. Žádost spojenou s uvedeným účelem pobytu však zcela zjevně není oprávněn podat cizinec, jehož rodič nebo dítě je občanem České republiky, jako je tomu v případě žalobkyně. Dle velvyslanectví se proto jedná překážku zjevné právní nepřípustnosti, která brání věcnému projednání žalobkyniny žádosti. Z téhož důvodu se velvyslanectví již nezabývalo posouzením otázky upuštění od povinnosti osobního podání.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaným rozhodnutím ze dne 11. 7. 2024, č. j. 113479-4/2024-MZV/OPL (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný předně vyložil § 42a zákona o pobytu cizinců, jehož účel spočívá v umožnění realizace společného rodinného života cizincům, z nichž některý již pobývá na území České republiky. Toto povolení je tedy závislé na pobytovém titulu jiného cizince a navazuje na něj, neboť právě cizinec s platným pobytovým titulem je nositelem práva na sloučení rodiny a osobou usilující o toto sloučení ve smyslu Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 (dále jen „směrnice“), která se provádí právě § 42a zákona o pobytu cizinců. Institut dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny však není možno využít k jinému účelu, tedy ani k žalobkyní žádanému pobytovému oprávnění majícími umožňovat soužití s občankou České republiky, neboť k tomu slouží jiný institut, který však není předmětem podané žádosti. Pokud tedy žalobkyně usiluje o společné soužití s dcerou, která není cizinkou s povoleným pobytem, nýbrž občankou České republiky, nemůže se jednat o nositelku práva na sloučení rodiny ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců a směrnice. Již jen z toho bylo dle žalovaného patrné, že žádosti nemůže být vyhověno a že je třeba ji v souladu s § 45 správního řádu vyhodnotit

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

jako zjevně právně nepřipustnou. Žalovaný poukázal též na závěry rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2022, č. j. 51 A 8/2022-62, který vyložil, že v situaci, kdy je žádáno o provedení něčeho, co není právně možné a k čemu není žadatel vůbec oprávněn, je třeba zastavit řízení, přičemž o takovou situaci jde i v případě žalobkyně. Žalovaný rovněž neshledal, že by došlo k porušení základních zásad činností před správními orgány, ani neshledal jiný rozpor prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Konečně neshledal ani nepřiměřenost zásahu do žalobkynina soukromého a rodinného života v důsledku prvostupňového rozhodnutí, které je nadto pouze rozhodnutím procesní povahy.

Dosavadní průběh soudního řízení

6. Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou podle § 65 s. ř.
7. V žalobě připomněla paralelní žádost podanou o udělení povolení k pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců dne 16. 3. 2022 podanou u Ministerstva vnitra, o které v době podání žaloby dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, přičemž právě prodlevy při jejím vyřizování žalobkyni motivovaly k tomu, aby souběžně podala dne 22. 2. 2024 žádost o sloučení rodiny u velvyslanectví. Nesouhlasila s tím, jak velvyslanectví a žalovaný tuto žádost vyhodnotili. Má za to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 169r odst. 4 zákona o pobytu cizinců i § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, a rovněž porušuje základní zásadu činnosti správních orgánů šetřit práva nabytá v dobré víře ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu. Ač si byla vědoma, že institut § 42a zákona o pobytu cizinců upravuje možnost sloučení rodiny s cizincem, tak se zároveň domnívala, že zákon za určitých podmínek umožňuje sloučit na sebe svého rodinného příslušníka bez ohledu na to, jakým konkrétním pobytovým oprávněním tento rodinný příslušník disponuje. Není proto důvod, aby toto nebylo umožněno žalobkynině dceři, která sice byla původně cizinkou s dlouhodobým pobytem, avšak v jeho průběhu naplnila podmínky pro získání českého státního občanství. Možnost sloučení rodiny s občankou České republiky přitom umožňuje institut přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. V té souvislosti žalobkyně připomněla, že je nejen matkou občanky České republiky, ale rovněž je na své dceři závislá ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zejména finančně a kvůli nepříznivému zdravotnímu stavu. Případné negativní důsledky spojené s odloučením od dcery a návratu do země původu by považovala za dopad do soukromého a rodinného života v rozsahu zakládajících rozpor s čl. 8 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny.
8. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl ji zamítnou. Připomněl, že žaloba byla obsahově takřka shodná s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí vyjma zmínky o paralelní žádosti u Ministerstva vnitra. Zahájení řízení o této žádosti však nemělo žádný vliv na v této věci a nemůže zhojit zjevnou právní nepřípustnost žádosti podané žalobkyní na velvyslanectví. K získání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců totiž žalobkyně postrádá aktivní legitimaci a není k ní vůbec oprávněna. Již jen proto nemohlo dojít k zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalovanému rovněž nebylo jasné, v čem přesně žalobkyně spatřuje jí namítaný rozpor s § 169r odst. 4 zákona o pobytu cizinců i § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, ani jaká práva v dobré víře měla nabýt. Rovněž nesouhlasil s tím, že by dané ustanovení vykládal restriktivně, neboť je-li žalobkynina dcera státní občankou České republiky, pak vůči ní správní orgány vůbec nemohly využít institut § 42a zákona o pobytu cizinců.
9. Krajský soud v Praze rozhodl ve věci poprvé rozsudkem ze dne 15. 10. 2024, č. j. 11/2024-24 (dále „první rozsudek“) zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a vrátil jim věc k dalšímu řízení. Žalovanému přisvědčil v tom, že osoba, se kterou se cizinec může slučovat, musí být sama cizincem disponujícím určitým typem pobytového titulu, a nikoliv občanem České republiky. Zároveň však správním orgánům vytкнуł, že žádost ze dne 22. 2. 2024 neposuzovaly podle skutečného obsahu bez ohledu na její formální označení. Žádost žalobkyně – ač podaná na nesprávném formuláři – totiž byla dle názoru soudu měla být podle skutečného obsahu hodnocena jako žádost o volení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, o které mělo

rozhodovat Ministerstvo vnitra. Žalovaný a velvyslanectví ji proto nemohli sami vyhodnotit jako zjevně právě nepřipustnou.

10. Na základě kasační stížnosti žalovaného byl první rozsudek zrušen rozsudkem NSS ze dne 30. 1. 2025, č. j. 4 Azs 241/2024-30 (dále „zrušující rozsudek NSS“). NSS zdejšímu soudu vytkl, že nepřipustně překročil žalobní body. Žaloba totiž neobsahovala žádnou argumentaci založenou na tom, že by správní orgány nesprávně vyhodnotily obsah žádosti ze dne 22. 2. 2024 a že by ji proto nesprávně posuzovaly jako žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců namísto údajně zamýšlené žádosti k přechodnému pobytu rodinného příslušníka dle § 87b téhož zákona. Z obsahu zmiňované žádosti naopak bylo zcela zřejmé, že žalobkyně skutečně hodlala podat žádost podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, třebaže si byla vědoma, že k tomu není aktivně legitimována, avšak spoléhala na to, že okolnosti jejího případu přimějí správní orgány pohlížet na její žádost méně restriktivně a shovívavě. Ostatně by bylo mimo logiku, aby žalobkyně na jednu stranu v žalobě zdůvodňovala, proč podala žádost o dlouhodobý pobyt, a současně brojila proti tomu, že právě takto správní orgány její žádost posuzovaly. Právě překročení uplatněných žalobních bodů představovalo důvod pro zrušení prvního rozsudku. NSS rovněž konstatoval, že i kdyby odpovídající žalobní bod byl v žalobě teoreticky uplatněn, pak ani v takovém případě by nebyl prostor vyložit obsah žádosti ze dne 22. 2. 2024 tak, jak učinil zdejší soud v prvním rozsudku, neboť z žádných podání žalobkyně nešlo dovodit, že by zamýšlela podat žádost k přechodnému pobytu rodinného příslušníka dle § 87b o pobytu cizinců.
11. Po vrácení věci k novému projednání nařídil zdejší soud ve věci ústní jednání. Žalobkyně při ústním jednání doplnila, že jí bylo nedůvodně dáváno k tíži, že její dcera je občankou ČR, to však nepředstavuje důvod k tomu, aby její žádost nebyla meritorně projednána. V určitých hraničních případech, kam s ohledem na rodinnou a sociální situaci spadá i ten její, by žádost měla být meritorně projednána, právě proto, aby mohla být přezkoumána přiměřenost a její situace zohledněna komplexně a s přihlédnutím k rodinné situaci. Odkázala přitom na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 23. 10. 2020, č. j. 59 A 34/2020-44, v němž se jednalo o případ, kdy žádost rovněž podala osoba zjevně neoprávněná, nicméně krajský soud zohlednil humanitární aspekt v tom smyslu, že i když absolutně není splněna podmínka pro vydání oprávnění, tak i tak to může být nepřiměřené, a proto je třeba věc meritorně projednat, a přesně to mělo být učiněno i v této věci. Žalovaný při ústním jednání setrval na dosavadním procesním stanovisku, shrnul podstatné části své argumentace a žalobu navrhl zamítnout.

II. Nové posouzení věci soudem

12. Stejně jako v případě prvního rozsudku, i v novém projednání věci soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Současně je však vázán závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. V tomto případě je soud jednoznačně vázán právním názorem v tom smyslu, že
 - žádost žalobkyně ze dne 22. 2. 2024 je dle obsahu jednoznačně žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců
 - a přesně o tento typ pobytového oprávnění také žalobkyně usilovala

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

(viz odst. 29 až 31 zrušujícího rozsudku NSS).

15. Z tohoto hlediska jsou zcela bezpředmětné jakékoliv úvahy o tom, že by předmětná žádost měla být hodnocena jinak, resp. jako žádosti o jiný druh pobytového oprávnění než právě povolení k dlouhodobému pobytu v režimu § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců
 16. Zbývá tedy zhodnotit pouze ty žalobní body, které byly v žalobě skutečně uplatněny. Uplatněné žalobní body jsou zde tři:
 17. Za prvé, žalobkyně namítá porušení § 169r odst. 4 zákona o pobytu cizinců a § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. d) téhož zákona je zjevně právně nepřipustná proto, že ji není oprávněn podat cizinec, jehož rodič nebo dítě (na nějž se chce slučovat) je občanem České republiky.
 18. Tento žalobní bod není důvodný. Zde soud plně odkazuje na závěry vyslovené v odst. 12-13 prvního rozsudku, od nichž nemá důvod se odchýlit. Pouze shrnuje, že z dikce § 42a odst. 1 písm. a) až i) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že osoba, se kterou se cizinec může slučovat, musí být sama cizincem disponujícím určitým typem pobytového titulu. Cizí státní příslušnost rodinného příslušníka, vůči němuž je o sloučení žádáno, je tudíž výchozí podmínkou k tomu, aby bylo možno institut podle § 42a zákona o pobytu cizinců využít. Toto ustanovení naopak neobsahuje možnost, aby rodinný příslušník, vůči němuž je o sloučení žádáno, byl občanem České republiky. Žalovaný proto správně uzavřel, že institut povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je založen na podmínce vztahu dvou cizích státních příslušníků, a nikoliv vztahu cizince a občana České republiky, proto jej pro účely sloučení cizince s českým občanem nelze využít. Proto žádala-li žalobkyně právě o tento druh oprávnění z titulu, že je matkou české občanky, pak takové žádosti zjevně nebylo možno v režimu § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhovět. Žalovaný i velvyslanectví proto tuto žádost správně vyhodnotili jako zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní správně zastavili bez věcného projednání. V podrobnostech soud odkazuje na argumentaci žalovaného k dané otázce (viz str. 2 napadeného rozhodnutí), přičemž s tímto výkladem se ztotožňuje.
 19. Za druhé žalobkyně brojí proti porušení základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně § 2 odst. 3 správního řádu. To odůvodňuje lidským aspektem jejího případu, neboť má za to, že jí je znemožněno získat jakékoliv jiné pobytové oprávnění, neboť o dříve již podané žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU dosud nebylo rozhodnuto. Připouští, že si je vědoma znění § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ale je přesvědčena, že v jejím případě nelze dané ustanovení vykládat restriktivně.
 20. Ani tento žalobní bod není důvodný. Žalobkyně své tvrzení o nemožnosti získat jiné pobytové oprávnění sama částečně popírá tím, že u Ministerstva vnitra podávala dne 16. 3. 2022 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Sama tedy potvrdila, že si je vědoma a že také již využila jiného pobytového institutu, který je explicitně určen pro případy sloučení cizince se svým rodinným příslušníkem, který je občanem EU. Skutečnost, že o této paralelně podané žádosti nebylo Ministerstvem vnitra rozhodnuto, neznamená nemožnost získat jakékoliv pobytové oprávnění, jak mylně usuzuje žalobkyně. Případné prodlevy Ministerstva vnitra při vyřizování paralelně podané žádosti mohou jistě vytvořit prostor pro využití prostředky ochrany před případnou nečinností správního orgánu ve smyslu § 80 správního řádu. Toto je adekvátní nástroj, jak „odblokovat“ stav, že dosud není (resp. nebylo) rozhodnuto o
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žádosti směřující k pobytovému sloučení žalobkyně s její dcerou – státní občankou. Absenci meritorního rozhodnutí v jiném řízení však v žádném případě nelze spojovat se vznikem nároku na zcela odlišný pobytový titul předpokládající splnění jiných zákonných podmínek. Naopak je zcela mylná úvaha žalobkyně, že by jí měl vzniknout nárok na jiný typ pobytu jen proto, že její žádost o správný typ pobytu dosud nebyla vyřízena. V tomto směru jsou zcela neopodstatněné poukazy žalobkyně na lidský aspekt, neboť závislost žalobkyně na péči ze strany své dcery přeci není překážkou k podání a k vyřízení adekvátního typu žádosti, případně k využití nástrojů na ochranu před nečinností (pakliže ze strany Ministerstva vnitra skutečně docházelo k prodlevám při věcném vyřizování). Z těchto důvodů se žalobkyně nemůže dovolávat povinnosti správních orgánů šetřit práva nabytá v dobré víře, neboť žalobkyně nikdy nemohla dobrověrně předpokládat nárok na pobytový titul podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který je určen k pobytovému sloučení cizince s jiným cizincem pobývajícím v ČR na základě pobytového titulu (viz odst. 18 výše, resp. odst. 12-13 prvního rozsudku), a nikoliv k žalobkyní požadovanému pobytovému sloučení cizince s českým občanem.

21. Konečně za třetí žalobkyně namítá, že vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřiměřeně zasáhla do jejího soukromého a rodinného života.
22. Tento žalobní bod rovněž není důvodný. Jak konstantně dovozuje judikatura, odepření práva na udělení konkrétního pobytového oprávnění představuje opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, neboť v jeho důsledku se cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze se neuděluje pobyt určitého druhu (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 8/2020-32, odst. 20 až 21, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112). V tomto případě navíc ani nedošlo k věcnému odepření konkrétního pobytového práva, neboť jak správně konstatoval žalovaný, usnesení o zastavení řízení pro zjevnou právní nepřípustnost má charakter toliko procesního rozhodnutí (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Došlo zde tedy pouze k nemeritornímu vyřízení žalobkyní zvoleného typu pobytového oprávnění, čímž žalobkyně bez dalšího nepřichází o možnost pobývat se svou dcerou na území ČR či EU v režimu jiného pobytového institutu – například právě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců, o které ostatně i dříve požádala u Ministerstva vnitra. Jak přitom bylo vysvětleno již v souvislosti s vypořádáním předchozích žalobních bodů, případné průtahy na straně Ministerstva vnitra s vyřizováním této paralelně podané žádosti nemůže založit nárok na zcela odlišný pobytový titul toliko s poukazem na údajný zásah do soukromého a rodinného života. Z tohoto hlediska soud nemůže souhlasit s žalobkyní, že by její rodinná situace byla až natolik specifická.
23. Soud konečně nemůže souhlasit s názorem žalobkyně, že by na nyní posuzovanou věc bylo možno vztáhnout závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 23. 10. 2020, č. j. 59 A 34/2020-44, na který bylo odkazováno v rámci ústního jednání. Odkazovaný rozsudek se předně věnoval přezkumu rozhodnutí, jímž bylo meritorně rozhodnuto o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Už jen z tohoto hlediska jde o značnou odlišnost od nyní posuzované věci týkající se přezkumu konečného rozhodnutí nemeritorní (procesní) povahy, nadto vzešlého z řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Především však nelze souhlasit s tím, že by byl v odkazovaném rozsudku vysloven požadavek na věcné projednání i za situace, kdy cizinec zjevně nemůže být vůbec nositelem příslušného pobytového oprávnění. Této

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

otázce se odkazovaný rozsudek vůbec nevěnoval (ostatně přezkoumával-li meritorní rozhodnutí správního orgánu, pak mu logicky nemohl vytknout absenci meritorního projednání). Problematicke přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života se odkazovaný rozsudek věnoval zejména v kontextu toho, že zamítavé rozhodnutí obsahovalo též samostatný výrok ukládající povinnost opustit území – a právě z tohoto hlediska byla otázka přiměřenosti naprosto klíčová. To je oproti nyní posuzované věci zásadní rozdíl. Pro žalobkyni totiž z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí neplyne povinnost opustit území, a to ani nepřímou. Jak bylo vysvětleno výše, dochází zde toliko k neudělení konkrétního druhu pobytového oprávnění, s čímž je spojeno nanejvýš odepření „výhod“ plynoucích ze statutu spojeného s konkrétním druhem pobytového oprávnění, ale nikoliv odepření samotného práva pobytu. O zásahu do soukromého a rodinného života proto nelze v daném případě vůbec uvažovat.

24. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že po zohlednění závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) shledal, že byla-li žádost ze dne 22. 2. 2024 i dle obsahu žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pak skutečně nebyla jiná možnost než ji vyhodnotit jako zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní zastavit, na čemž nemohla nic změnit ani žalobkynina osobní situace. Z tohoto důvodu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s., výrok I).
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl plně úspěšný, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť v řízení před krajským soudem mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, a zároveň není zřejmé, že by mu náklady tohoto druhu vznikly v průběhu řízení o kasační stížnosti (žalovaný je ostatně ani neuplatňoval).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 17. dubna 2025

Josef Straka v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.